

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 376/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť S., a. s., B., zastúpenej spoločnosťou P., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J. K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 71/2008 z 23. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2009 doručená sťažnosť S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 71/2008 z 23. júna 2009.

Sťažovateľka je držiteľkou poštovej licencie na poskytovanie univerzálnej služby v zmysle zákona č. 507/2001 Z. z. o poštových službách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poštových službách“) a v sťažnosti uviedla, že spočiatku bola účastníčkou *„správneho konania vedeného P. voči obvinenému: spoločnosti P., a. s., pre správny delikt porušenia poštovej výhrady“*.

P. v Ž. (ďalej len „správny orgán“) rozhodnutím č. 926/001/07 z 8. augusta 2007, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím jeho predsedu č. 1149/001/07 z 5. októbra 2007, *„odňal“* sťažovateľke možnosť byť účastníčkou uvedeného správneho konania z dôvodov, že jej postavenie ako účastníčky *„nie je vymedzené Zákonom o poštových službách a nemožno ho vyvodit' ani z ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správneho poriadku) v znení neskorších predpisov, pretože sa v správnom konaní nerozhoduje o právach ani právom chránených záujmoch“* sťažovateľky, ale inej právnickej osoby, ktorá porušila zákon o poštových službách. Podľa sťažovateľky bolo zasiahnuté do jej práv *„plynúcich z poštovej výhrady podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona o poštových službách. Uvedený správny delikt je upravený v § 39 ods. 2 písm. a) zákona o poštových službách.“*

Tieto rozhodnutia boli na základe jej žaloby zrušené rozsudkom Krajského súdu v B. (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 254/2007-56 z 13. februára 2008, ale najvyšší súd, ktorý preskúmal odvolanie žalovaného rozsudkom sp. zn. 1 Sžo 71/2008 z 23. júna 2009, rozsudok krajského súdu zmenil, žalobu sťažovateľky o zrušenie citovaných rozhodnutí správneho orgánu zamietol a zároveň jej nepriznal náhradu trov konania.

Podľa sťažovateľky k tomuto záveru najvyšší súd nedospel ústavne konformným spôsobom (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti podrobne rozoberá právne predpisy Slovenskej republiky, kde podľa nej *„dlhodobo absentuje kodifikovaná a ucelená úprava správneho trestania právnických osôb...“*, pričom sa domnieva, že by mala byť považovaná za účastníčku správneho konania v uvedenej veci o to viac, že v danom prípade bola priamo dotknutá konaním právnickej osoby (žalovaného), čím analogicky (berúc do úvahy právne postavenie poškodeného upravené napr. *„v ustanovení § 46 a nasl. Trestného poriadku“*, by

si reálne mohla uplatniť nielen náhradu škody alebo náhradu inej ujmy voči právnickej osobe, ale aj aktívne sa zúčastniť na tomto konaní (napr. by bola oprávnená podávať procesne opravné prostriedky proti rozhodnutiam vyneseným v tomto konaní, aby došlo k morálnej satisfakcii za „zlo“, ktoré jej bolo spôsobené, tak ako to je u osoby poškodenej v trestnom konaní, ktorá si priamo môže uplatňovať ochranu svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 71/2008 z 23. júna 2009 bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s „*právom nebyť znevýhodnený podľa čl. 12 ods. 2 ústavy*“, zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 71/2008 z 23. júna 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej vzájomnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, alebo ak nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. II. ÚS 21/02, I. ÚS 91/03, II. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že najvyšší súd pri výklade ustanovení správneho poriadku postupoval príliš formalisticky a k svojmu právnomu záveru nedospel ústavne konformným spôsobom (čl. 152 ods. 4 ústavy) a tiež to, že rozhodnutím správnych orgánov (nepriznali jej postavenie účastníčky konania v konaní o uložení sankcie za porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona o poštových službách inou právnickou

osobou) bolo zasiahnuté i do jej práv vyplývajúcich z poštovej výhrady podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona o poštových službách (domnieva sa, že jej postavenie účastníčky správneho konania mal najvyšší súd vyvodiť z obdobného právneho postavenia poškodeného v trestnom alebo priestupkovom konaní). Keďže najvyšší súd tieto skutočnosti nebral do úvahy a k rozhodnutiu „*dospel bez dostatočného a rozumného odôvodnenia a bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s významnými argumentmi svedčiacimi v prospech ústavne konformného výkladu*“, došlo k porušeniu „*zákazu diskriminácie v zmysle čl. 12 ods. 2 ústavy*“ a porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je tento nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti súčasťou systému všeobecných súdov a kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci Správneho poriadku, resp. zákona o poštových službách) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že na interpretáciu uvedených zákonov je zásadne príslušný všeobecný súd. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný

právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje a odôvodneniu právneho názoru najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku sa nedá vyčítať svojvoľnosť.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, a v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. V rozhodnutí sa okrem iného uvádza:

«Podľa § 7 zákona poštová výhrada sú poštové služby vyhradené len pre poskytovateľa univerzálnej služby (ods. 1).

Obsahom poštovej výhrady je vyberanie a distribúcia

- a) korešpondencie a reklamných adresovaných zásielok s hmotnosťou najviac 50 g,*
- b) korešpondencie určenej do vlastných rúk účastníkom súdnych konaní a konaní pred správnymi orgánmi...*

Podľa § 39 ods. 2 písm. a/ zákona poštový regulačný úrad uloží pokutu do 1 000 000 Sk (33 193,92 €) tomu, kto neoprávnene poskytuje poštové služby, ktoré sú predmetom poštovej výhrady.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca je na základe poštovej licencie... poskytovateľom univerzálnej služby. Mesto Senec ako správca dane zabezpečoval doručovanie platobných výmerov na daň z nehnuteľnosti prostredníctvom P. a. s., napriek faktu, že platobné výmery sú korešpondenciou určenou do vlastných rúk účastníkom konaní pred správnymi orgánmi v zmysle § 7 ods. 2 písm. b/ zákona...

Žalovaný rozhodnutím č. 926/001/07 zo dňa 8. 8. 2007 odňal žalobcovi postavenie účastníka konania. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný pôvodne rozšíril okruh účastníkov správneho konania a pribral do začatého konania žalobcu z dôvodu, že prvotný

podnet predložil práve žalobca, pričom žalovaný vychádzal z § 14 ods. 1 SP. Žalovaný argumentoval, že správny orgán je povinný počas celého konania skúmať, či všetky subjekty spĺňajú podmienky na priznanie postavenia účastníka konania a že po preskúmaní námietky voči postaveniu žalobcu ako účastníka konania, vznesenej na ústnom pojednávaní P. a. s., dospel k názoru, že nie sú splnené procesné predpoklady pre priznanie postavenia účastníka konania podľa § 14 ods. 1 SP, pretože rozhodnutím vo veci nebudú práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté, nakoľko rozhodnutím nebude vyvolaná žiadna priama zmena právnej situácie žalobcu...

Na správne konanie vo veciach správnych deliktov v zmysle zákona sa podľa § 41 ods. 1 zákona vzťahuje všeobecný predpis, teda Správny poriadok, ak zákon neustanovuje inak.

V zmysle § 14 SP je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak (ods. 1)...

Kto má byť účastníkom predmetného správneho konania osobitný zákon neupravuje, preto je potrebné vychádzať zo všeobecných ustanovení SP. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca je na základe udelenej licencie nositeľom práva poskytovať poštové služby spadajúce pod poštovú výhradu. Predovšetkým je však potrebné vychádzať z toho, že v predmetnom konaní sa rozhodovalo o deliktuálnej zodpovednosti P. a. s. t. j. iného subjektu ako žalobcu a teda predmetom tohto konania bolo zisťovanie, či P. a. s. skutočne neoprávnene poskytovala poštové služby, ktoré sú predmetom poštovej výhrady, teda či jej konaním došlo k porušeniu ustanovenia § 7 zákona vzhľadom na to, že sama nie je držiteľom licencie oprávňujúcej ju poskytovať takéto služby a v prípade preukázania deliktuálnej zodpovednosti aj o uložení príslušnej sankcie. Nekonalo sa a ani sa nerozhodovalo o práve alebo povinnosti žalobcu, ktorého právo na poskytovanie služby v rozsahu poštovej výhrady na základe udelenej licencie ostalo konaním a rozhodnutím o prípadnej deliktuálnej zodpovednosti P. a. s. nedotknuté. Neobstojí teda tvrdenie, že po vydaní rozhodnutia (smerujúceho vo výroku proti uvedenému subjektu) by bolo postavenie žalobcu iné ako pred jeho vydaním. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v správnom konaní správny orgán svojím rozhodnutím vrchnostenským, autoritatívnym spôsobom druhej strane

právneho vzťahu určuje, čo je právom a povinnosťou pričom účastníci tohto vzťahu (správny orgán/právnická resp. fyzická osoba) nemajú rovnaké postavenie, ale nerieši vzájomné vzťahy medzi viacerými takýmito subjektmi, z čoho následne vyplýva, že takéto konanie nemožno zamieňať za sporové konanie o náhradu škody pred súdom, v ktorom je procesné postavenie účastníkov rovnaké, v ktorom nezávislý súd rozhoduje o splnení povinnosti vyplývajúcej z porušenia práva. Nemožno opomenúť, že v takomto sporovom konaní je súd viazaný len rozhodnutím o tom, že bol spáchaný správny delikt a kto ho spáchal zmysle § 135 OSP (nie prípadným rozhodnutím o zastavení konania začatého z úradnej povinnosti), preto argumentáciu žalobcu odôvodňujúcu nárok na účastníctvo v konaní o správnom delikte iného subjektu poukazovaním na „oslabenie“ jeho práva na náhradu škody, v prípade ak sa mu takéto oprávnenie neprizná, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Takýto nárok nemožno odvodiť ani z ustanovenia § 33 ods. 1 zákona, na ktorý poukazoval žalobca a žalovanému nemožno vyčítať, že sa v tejto súvislosti výkladom citovaného ustanovenia nezaoberal, keď v správnom konaní takáto námietka ani vznesená nebola.

Podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej veci aj s poukazom na hore uvedené nejde ani o prípad, v ktorom by samotným rozhodnutím o deliktuálnej zodpovednosti iného subjektu ako žalobcu (nielen prípadne vlastným správnym konaním) mohli byť práva resp. právom chránené záujmy žalobcu priamo dotknuté, pričom navyše právny záujem (subjektívne oprávnenie - právo) je potrebné starostlivo odlišovať od ekonomického záujmu nepochybne existujúceho v prostredí konkurenčného súťaženia na relevantnom trhu poštových služieb, ktorý by prostredníctvom výkonu procesných práv znevýhodnil postavenie účastníka konania, o ktorého právach a povinnostiach sa v predmetnom konaní rozhodovalo.

Správnym orgánom v predmetnej veci nemožno vytýkať, že v súlade so zásadami správneho konania počas celého konania skúmali splnenie podmienok odôvodňujúcich postavenie žalobcu ako účastníka konania a po zistení, že tieto neexistujú, z procesného hľadiska správne formou rozhodnutia rozhodli o odňatí takéhoto postavenia. V takom prípade treba vychádzať z prezumpcie správnosti takéhoto rozhodnutia až do prípadného preukázania opaku (napr. v súdnom preskúmvacom konaní), preto postup dotknutých správnych orgánov v tomto smere nemožno považovať za nesúladný so zákonom. Vzhľadom na tento záver možno konštatovať, že uvedený postup neodporoval ani princípom

zakotveným v čl. 46 Ústavy, keďže právo žalobcu domáhať sa svojich práv na prípadnú náhradu škody zákonom stanoveným postupom obmedzené nebolo.

Podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný uvedené skutočnosti správne zohľadnil, o postavení žalobcu v konaní rozhodol v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 SP, preto nebol dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí súdom prvého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho rozsudok postupom podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.»

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že sa nestotožňuje s argumentmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti a podľa jeho názoru rozsudok najvyššieho súdu v danom prípade nemožno považovať za svojvoľný, nesprávny a nelogický len preto, že sa nezhoduje s právnymi a skutkovými názormi sťažovateľky.

Je tiež potrebné zdôrazniť, že zmyslom čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť to, aby sa ústavný súd stal bežnou prieskumnou inštanciou proti rozhodnutiam všeobecných súdov v správnom súdnictve. Podľa názoru ústavného súdu by bolo negáciou zmyslu čl. 46 ods. 1 ústavy, ak by si ústavný súd pod zámienkou povinnosti zistiť, či všeobecné súdy náležite preskúmali zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, vyhradil právomoc preskúmavať výsledok ich konania, pokiaľ ide o zisťovanie a vyhodnocovanie skutkového stavu, výklad v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem z iných než ústavných princípov alebo ich aplikáciu. Plnohodnotný súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy z hľadiska ich súladu so zákonmi je podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zverený všeobecným súdom v rámci rozhodovania v správnom súdnictve, teda nie ústavnému súdu (obdobne napr. IV. ÚS 378/08).

Sťažovateľka svoju sťažnosť opiera o čl. 46 ods. 1 ústavy, pritom z obsahu spisu vyplýva, že jej nebol odopretý prístup k súdu, a ako prvostupňový súd, tak aj najvyšší súd sa jej vecou podrobne zaoberali, aj keď rozhodli inak.

V nadväznosti na to považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu.

Prvoradou úlohou ústavného súdu je tiež ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny, a teda je z ústavného hľadiska plne akceptovateľný a nesignalizuje reálnu možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej sa jeho aplikácia v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia osobitne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (ide teda o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody). Zásady vyjadrené v uvedenom článku ústavy vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Patria k ústavným direktívam adresovaným predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na iné základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 34/96, I. ÚS 59/97, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 32/06).

Ústavný súd zastáva názor, že citované stanovisko je v celom rozsahu uplatniteľné aj na dôsledky vzťahujúce sa na sťažovateľku, a z toho dôvodu vyhodnotil namietané porušenie uvedeného článku ústavy tiež ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009